

Amus. Et quòd nobis in gratia, uel adiutorio Dei, dicunt dominum Christum bene uiuendi propositum exemplum, ad eandem doctrinam reuocant, quia scilicet in eius exemplo discimus quemadmodum uiuere debeamus. Non autem uolunt ad hoc nos iuari, ut quod discendo cognoscimus, etiam diligendo faciamus. Aut certe in eodem libro inuenire aliquid si potestis, ubi excepta natura, excepto quod ad eandem naturam pertinet, arbitrio uoluntatis, excepta remissione peccatorum & reuelatione doctrinæ, tale Dei adiutorium cõfiteatur, quale confitetur & ille qui dixit. Cum scirem quia nemo esse potest continens, nisi Deus det. Et hoc ipsum erat sapientiæ, scire cuius etiam esset hoc donum. Adii dominum, & deprecatus sum illum. Neque enim iste aut naturam precando uolebat accipere, in qua conditus erat, aut de naturali uoluntatis arbitrio satagebat cum quo conditus erat, aut remissionem peccatorum desiderabat: quin potius continentiam, ne peccaret, optabat: uel quid faciendum esset, scire cupiebat, cum iam se scire fateretur, cuius esset hoc donum. Sed utique tantas uoluntatis uires, tantum dilectionis ardorem uolebat accipere spiritu sapientiæ, qui sufficeret ad implendam magnitudinem continentia. Si ergo aliquid tale inuenire potueritis, uberrimas gratias agimus, si rescribendo insinuare dignemini. Satis enim dici non potest, quantum cupiamus in eorum hominum scriptis, qui propter acrimoniam atque facundiam leguntur à plurimis, apertam confessionem illius gratiæ reperi, quam uehementer commendat Apostolus, qui etiam mensuram fidei, sine qua impossibile est Deo placere, ex qua iustus uiuit, quæ per dilectionem operatur: ante quam, & sine qua omnino nulla cuiusquàm opera bona existimanda sunt: quoniam omne quod non est ex fide, peccatum est, Deum dicit unicuique partitum. Nec sola reuelatione scientiæ nos diuinitus adiuuari, ut pie iusteque uiuamus in hoc seculo, quæ sine charitate inflat: uerumetiam inspiratione charitatis ipsius, quæ plenitudo legis est, & quæ cor nostrum ut scientia nõ inflet, ædificat. Sed adhuc nusquàm tale aliquid in eorum literis potuimus inuenire. Maxime autem hoc in isto libro esse uellemus, ex quo descripta illa posuimus uerba, ubi uirginem Christi ita laudans, tanquàm spirituales diuitias nullus ei præter ipsam conferre possit, & tanquàm nisi ex ipsa esse non possint, non uult eam in Domino gloriari, sed sic gloriari quasi non acceperit. In quo libro quàmuis nec ipsius, nec tuæ reuerentiæ nomen expresserit: tamen à matre uirginis, ut ad eam scriberet, à se postulatum esse commemorat. In quadam uero epistola sua idem Pelagius, ubi & nomen suum apertissime ponit, nec nomen sacrae uirginis tacet, dicit ad eam se scripsisse: & eiusdem sui operis testimonio probare nititur se gratiam Dei, quam uel tacere, uel negare asseritur, apertissime confiteri. Sed utrum ipse sit liber, in quo de spiritualibus diuitiis illa uerba posuit, uel utrum ad uestram peruenerit sanctitatem, rescriptis uestris petimus nos dignemini facere certiores.

Heb. 11.

Rom. 14.

AD GERVNTII FILIAS DE CONTEMNENDA

Hereditate. Epistola 3.

Vncti mei sensus affectu uobis uacant, & si interim loco segregor: nam & uidere uos mihi uideor & audire, tam me occupatum habet uestra dilectio. Quod si uos inuicem faciatis, cum illud impossibile sit fieri per carnem, possibile redditur ex spiritu, ut fiat duorum hominum corpus unum. Nam ut probem etiam uestra mecum uigilare colloquia, accipite quid de hereditate, quod suggestistis, cogitanti altius uideatur: quoniam me etiam in carnalium arbitrum per spiritualia delegistis. Possẽm quidem dicere. Quis me constituit iudicem, aut diuisorem inter uos? si non ad infideles processisset ista sententia. Iudæorum enim incredulitas hac Domini responsione repercutitur, non feritur. Nam ipsi aliquando Iudæi in suo Moyse uisitacionem illam Domini non uidentes, qua Aegyptium fratris liberator occiderat, sequentique die fratrum discordias rixasque uolens sedare, ausi sunt dicere. Quis te constituit principem, aut iudicem super nos? Ac proinde suo illis Dominus ore respondit, quo amplius confutarentur, si proderentur falso se querere quem spreuissent, dicente ipso. Si credidissetis Moyse, crederetis utique & mihi. Sed quoniam & ego uester sum, & uos uere scio quæsisse iudicium eius qui Aegyptium gaudenter occidit: & cum aduertario, dum in uia estis,

Luc. 12.

Exod. 2.

1. cor. 5.